

Sygn. akt II UK 112/15

POSTANOWIENIE

Dnia 15 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z wniosku H. C.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Gdańsku
o prawo do emerytury pomostowej,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 15 października 2015 r.,
skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku
z dnia 6 października 2014 r., sygn. akt III AUa 2943/13,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz
zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w
Gdańsku na rzecz H.C. kwotę 120 zł (sto dwadzieścia) tytułem
zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu
kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 6 października 2014 r., III AUa 2943/13 Sąd Apelacyjny w Gdańsku oddalił apelację Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Gdańsku (organ rentowy) wniesioną od wyroku z 5 listopada 2013 r., VIII U 1348/13, którym Sąd Okręgowy w Gdańsku zmienił decyzję organu rentowego z 19 sierpnia 2013 r. i przyznał H.C. (powód) prawo do emerytury pomostowej od 15 lipca 2013 r.

Organ rentowy zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego skargą kasacyjną w całości, zarzucając naruszenie art. 49 i art. 51 w zw. z art. 2 pkt 2 i pkt 3 oraz art. 3 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (Dz.U. z 2008 r. Nr

237, poz. 1656 ze zm., dalej jako ustawa o emeryturach pomostowych), a także naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 385 k.p.c. i art. 316 § 1 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. i art. 245 k.p.c., art. 231 k.p.c., art. 228 § 1 k.p.c. i art. 234 k.p.c. w zw. z art. 116 ust. 5 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.) i § 22 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 r. w sprawie postępowania w sprawach o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz.U. z 2011 r. Nr 237, poz. 1412 ze zm.).

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania organ rentowy podniósł wystąpienie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego oraz potrzeby wykładni przepisów prawa budzących poważne wątpliwości, a mianowicie: czy wobec treści art. 2 pkt 2 i 3 oraz art. 51 i 49 ustawy o emeryturach pomostowych można zaliczyć do okresów pracy w warunkach szczególnych w rozumieniu art. 3 ustawy o emeryturach pomostowych okres pracy marynarza, wykonywanej u armatora zagranicznego, do której został skierowany przez pośrednika, a nie płatnika i czy taki marynarz jest w kręgu podmiotów uprawnionych do ubiegania się o emeryturę pomostową na podstawie art. 49 ustawy o emeryturach pomostowych.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powód wniósł o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania oraz o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Skarga kasacyjna organu rentowego nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinno nawiązywać do przesłanek, które zostały określone w art. 398⁹ k.p.c. Zgodnie z tym przepisem Sąd Najwyższy przyjmuje sprawę do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Aby spełnić wymóg wynikający z art. 398⁴ § 2 k.p.c.

uzasadnienie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania powinno przybrać formę wyodrębnionego wywodu prawnego, w którym skarżący wykaże, jakie okoliczności występujące w sprawie pozwalają na uwzględnienie rzeczonego wniosku o rozpoznania i uzasadni, że odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek.

W niniejszej sprawie organ rentowy powołuje się na wystąpienie istotnego zagadnienia prawnego oraz potrzebę wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości.

Jak wynika z orzecznictwa Sądu Najwyższego uzasadnionym twierdzeniem o występowaniu w sprawie zagadnienia prawnego jest takie, które prezentuje problem prawny, który nie został jeszcze przez Sąd Najwyższy rozstrzygnięty lub który powoduje istnienie rozbieżnych poglądów w tym zakresie, wynikających z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (postanowienie Sądu Najwyższego z 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468). W przypadku powołania się na istnienie potrzeby wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub powodujących rozbieżności w orzecznictwie sądów niezbędne jest wykazanie, że określony, budzący wątpliwości przepis nie doczekał się wykładni, bądź też niejednolita jego wykładnia powoduje rozbieżności w orzecznictwie, które to rozbieżności należy przywołać (postanowienia Sądu Najwyższego z 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002 nr 12, poz. 151 i z 15 października 2002 r., II CZ 102/02, niepublikowane). Jeżeli Sąd Najwyższy wyraził swoje stanowisko we wcześniejszych orzeczeniach i nie występują okoliczności, które przemawiałyby za zmianą wcześniejszego poglądu, nie istnieje konieczność dokonania wykładni przepisów. Należy także zwrócić uwagę, iż rozstrzygnięcie wątpliwości co do wykładni przepisu nie może sprowadzać się do odpowiedzi na zarzuty skarżącego skierowane pod adresem zaskarżonego orzeczenia, ani też do odpowiedzi na wątpliwości skarżącego, które możliwe są do wyjaśnienia przy zastosowaniu obowiązujących reguł wykładni bądź w drodze prostego zastosowania przepisów (postanowienie Sądu Najwyższego z 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNP-wkładka 2003 nr 13, poz. 5).

W niniejszej sprawie organ rentowy nie wykazał wystąpienia tak rozumianych przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Organ rentowy nie przeprowadzając żadnego wywodu jurydycznego, ograniczył się tylko

do sformułowania wątpliwości rodzących się, w jego opinii, na tle przywołanych przepisów. Nie wykazał, że wątpliwość taka rzeczywiście występuje i niezbędne jest zaangażowanie Sądu Najwyższego do jej rozstrzygnięcia.

Ponadto kwestia podnoszona przez skarżącego była już przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego. W wyroku z 14 maja 2014 r., II UK 465/13 (LEX nr 1475169) Sąd Najwyższy orzekł, że dla oceny prawa do emerytury pomostowej nie ma przesądzającego znaczenia fakt, iż jednostki kierującej obywatela polskiego do pracy za granicą nie można uznać za płatnika składek, o którym mowa w art. 2 ustawy o emeryturach pomostowych oraz za podmiot uprawniony do wystawiania zaświadczenia, o jakim mowa w art. 51 tej ustawy. Takie zaświadczenie służy do ustalenia tzw. faktów ubezpieczeniowych - okresów pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze przypadających przed 1 stycznia 2009 r. i stanowi podstawę do przyjęcia, że okresy pracy w nim podane są okresami pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze. Dla uzyskania uprawnienia do emerytury pomostowej istotne znaczenia ma fakt wykazania pracy w warunkach szczególnych, zaś mniejsze znaczenie ma to, czy zaświadczenie o pracy w takich warunkach wystawił płatnik składek będący pracodawcą w rozumieniu art. 2 pkt 2 ustawy o emeryturach pomostowych.

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

O kosztach rozstrzygnięto zgodnie z § 11 ust. 2 w zw. z § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 490).